

Пашата сърдито заповѣда да го изведат. Останалъ самъ въ стаята на заплетиетата, Каблешковъ грабна една пушка, която бѣше окачена на стената, допрѣ я до гърдитъ си и грѣмна.

Великантъ отъ априлското възстание падна, като откосенъ спопъ, на мекия килимъ. Алена кръвъ на тънка струйка обогри устнитъ му, които застинаха въ горда и велика усмивка. Усмивката на великата саможертва за свободата на народа и

усмивката на великото презрение къмъ смъртта и тиранитѣ...

На 16 юний 1876 година една мълчалива върволица хора изпращаше пронизаното тѣло на бунтовника, за да го предаде на майката-земя. Тамъ, където до вчера горѣше едно пламено сърдце — сега леко се полюшваха киткитѣ отъ балкански цвѣтя. Съ тѣзи китки цвѣтя родната пазва прибра своя достоенъ синъ. За да предаде подвига му на вѣковетѣ.

ВАСИЛЬ ПАВУРДЖИЕВЪ

Охридско езеро

Какво ме тласка днесъ и кой ме гласъ зове
къмъ твоя лъскавъ ширь и китни брѣгове,
о, езеро прекрасно!

Незнамъ — но въ тоя часъ величественъ ламтя
съсь вихрени крила къмъ тебъ да полетя,
къмъ твоя чуденъ свѣтъ, плениль духа ми властно.
Ламтя да потопя душа и смаянъ взоръ
на твойто огледало въ свѣтлия просторъ,
о, езеро омайно.

На синитъ вълни да гледамъ хубостята,
на тѣхний плѣсъкъ тихъ да слушамъ пѣсенята,
стенанието тайно.

И тамъ, при Охридъ старъ, праха да видя святъ
възъ който е стоялъ изчезналия палатъ
на бурний Самуила.

Да сѣтя, може-би, великия му духъ
витающъ тамъ, да чуя въ ромона му глухъ
легендитъ свети на старината мила.

Да тъна въвъ море отъ спомени, мечти
предъ твоя чуденъ ширь съ неземни красоти,
кой свода отражава.

И гостъ очарованъ, възъ славния ти брѣгъ,
да гледамъ възхитенъ народия ни стягъ
какъ вѣтъръ го развява!

ИВ. ВАЗОВЪ